

ת"פ 66893/12/21 - מדינת ישראל נגד מוחמד עמאש,,יאסר גרבאן,

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 66893-12-21 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)
ואח'

מספר פל"א 847556/2021

לפני כבוד השופט גיל קרזבום

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. מוחמד עמאש,
באמצעות ב"כ עו"ד מוראד עמאש
2. יאסר גרבאן,
באמצעות ב"כ עו"ד עאדל בוראת

גזר דין

כללי

1. הנאשמים הודו והורשעו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירות של נשיאה והובלה של נשק ותחמושת שלא כדין, עבירה לפי עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא + סעיף 29 לחוק העונשין.
2. הסדר הטעון מתייחס אך ורק לתיקון כתב האישום ואינו כולל הסכמות לעניין העונש שיוטל על הנאשמים.

עובדות כתב האישום המתוקן

3. ביום 15.12.21 בשעות הצהריים, החזיק הנאשם 1 ברובה מאולתר מסוג קרלו, מחסנית וכדורים, זאת בלא רשות על פי דין להחזקתם (להלן: "רובה הקרלו", "מחסנית" ו"הכדורים" וביחד להלן: "הנשק"). רובה הקרלו הוא כלי שסוגל לירות ובכוחו להמית אדם.

עמוד 1

ביום 15.12.21 סמוך לשעה 14:00 התקשר נאשם 2 לנאשם 1 וביקש ממנו להביא את רובה הקרלו לאחר שיטעין אותו בכדורים, אל מחסן המצוי במתחם המגורים של נאשם 2 בג'סר

א-זרקא (להלן: "**המחסן**"). נאשם 2 ביקש מנאשם 1 לחבוש כובע על ראשו ולהגיע בהליכה רגלית דרך הוואדי. בעקבות בקשתו של נאשם 2, ובסמוך לשעה 14:15, נאשם 1 נשא והוביל את הנשק, בלא רשות על פי דין לנשיאתו ולהובלתו, ממרכז הכפר בג'סר א - זרקא למחסן.

בהגיעו למחסן, נפגש נאשם 1 עם נאשם 2 ועם מוחמד (בן עבד) עמאש, שאדי גרבאן וא', והוציא מתחת לחולצתו את הנשק והניחו במקום. בשלב מסוים, יצא א' מהמחסן וחזר לאחר מספר דקות כשהוא נושא ומוביל מתחת לחולצתו רובה קרלו נוסף (להלן: "**רובה קרלו נוסף**"). א' מסר לנאשם 2 את רובה הקרלו הנוסף. בחלוף מספר דקות הלך א' פעם נוספת וחזר כשהוא נושא ומוביל שקית ובתוכה כדורים 9 מ"מ ומסר אותה לנאשם 2. נאשם 2 הכניס את הכדורים לתוך המחסנית והניח את הנשק ורובה הקרלו הנוסף מתחת לכיסא שהיה במקום. רובה הקרלו הנוסף הוא כלי נשק שסוגל לירות ובכוחו להמית אדם.

סמוך לשעה 14:50 הגיעו שוטרים למחסן ובחיפוש שנערך במקום איתרו את שני רובי הקרלו שהיו מונחים מתחת לכיסא וכן אקדח מסוג גלוק שסוגל להמית שהיה מוטל על הרצפה סמוך לשני רובי הקרלו.

במעשיהם המתוארים לעיל, הנאשמים נשאו והובילו בצוותא חדא נשק, אביזר ותחמושת בלא רשות על פי דין לנשיאתם, הובלתם והחזקתם.

4. יובהר, כי לנאשמים מיוחס עבירה של נשיאת והובלתו של ה"נשק" (רובה הקרלו המחסנית והכדורים), אך לא מיוחסת להם כל עבירה ביחס לרובה ה"קרלו הנוסף" ולאקדח ה"גלוק" (ר' בהקשר זה דברי המאשימה בעמ' 25 ש' 5-8 לפרוטוקול מיום 30.11.22).

עיקר טיעוני המאשימה לעונש

5. המאשימה בטיעוניה הדגישה את חומרת העבירות בהן הורשעו הנאשמים, תוך מתן דגש על תופעת האלימות באמצעות נשק, והצורך להחמיר בעבירות נשק, כאשר המטרה היא להגן על שלום הציבור וביטחונו, על חיי אדם והרכוש. המאשימה ציינה כי מדובר בעבירות שנעשות במחשכים וקשה מאוד לחשוף אותן ובהתאם, יש להשית עונשים מרתיעים שכן הפיתוי בביצוע עבירות אלו הינו רב בעוד הסיכוי להיתפס נמוך. בכל הקשור לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, טענה כי הנסיבות המפורטות בכתב האישום המתוקן מעידות על כך כי מדובר באירוע מתוכנן ומאורגן, כאשר הנאשם 2 ביקש מנאשם 1 להביא את רובה הקרלו לאחר שיטעין אותו בכדורים למחסן בו שהו, ואף ביקש מנאשם 1 לחבוש כובע על ראשו להגיע בהליכה רגלית דרך הוואדי. המאשימה הדגישה את העובדה שמדובר בנשק שפוטנציאל הנזק הגלום בו הוא גבוה ביותר. עוד ציינה כי חלקו של כל אחד מהנאשמים בביצוע העבירות הוא משמעותי, וכל אחד מהם הוא בגדר "חוליה בלעדיה אין". המאשימה ציינה כי אמנם היה זה הנאשם 1 שנשא והוביל את הנשק עד למחסן, אך הנאשם 2 הוא זה אשר הורה לנאשם 1 להביא את הנשק. המאשימה לא ידעה להצביע על הסיבות שהביאו את הנאשמים לביצוע העבירות, בין אם לצורך שימוש הפרטי ובין אם למטרה אחרת, אך בכל מקרה מדובר בנסיבות חמורות. המאשימה הדגישה כי מדובר בנאשמים בגירים שבחרו בחירה מודעת לבצע את

העבירות, וצינה לחומרה, שבמחסן בו נפגשו הנאשמים, נמצאו נשקים נוספים. המאשימה הפנתה להנחיית פרקליט המדינה בדבר מדיניות הענישה המחמירה בעבירות נשק והמאמץ התביעתי להביא לצמצום תופעת עבירות הנשק. עוד הפנתה לתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינם של הנאשמים, כאשר לגבי נאשם 1, ההתרשמות היא כי הנאשם לקח אחריות פורמאלית חלקית והשליך את האחריות על גורמים חיצוניים, ופועל מתוך דפוסים עברייניים, וההערכה היא כי קיים סיכון לחזרתיות של עבריינות בעתיד. לגבי נאשם 2, צינה כי התרשמות שרות המבחן הייתה שהוא התקשה לקבל אחריות מלאה על מעשיו והשליך מעשיו על גורמים חיצוניים, ונוטה להתבצר בעמדה הגנתית וקורבנית. עוד הדגישה כי שירות המבחן התרשם מאישיות בלתי בשלה ומגובשת, וקיים סיכון לא מבוטל להישנות התנהגות מפרת חוק מצדו בעתיד. בהתאם שרות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית ביחס לשני הנאשמים. המאשימה הפנתה לתיקון 140 לחוק העונשין בדבר קביעת עונש מינימום בעבירות נשק תיקון שיש בו כדי להצביע על רצון המחוקק והצורך להחמיר בעבירות נשק. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, הפנתה להודאת הנאשמים בעובדות כתב אישום המתוקן, ולחיסכון בזמן שיפוטי. צינה כי הנאשם 2 נעדר עבר פלילי ולנאשם 1 הרשעות בעבירות של חבלה במזיד לרכב, תקיפה סתם, עבירות איומים, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, היזק לרכוש במזיד, עבירות של תקיפה סתם, פריצה לבניין, גניבה ועבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית. המאשימה הפנתה לפסיקה ביחס למדיניות הענישה הנוהגת וביקשה לקבוע ביחס לשני הנאשמים מתחם עונש הולם אשר נע בין 3 ל-5.5 שנות מאסר בפועל. כאשר בעניינו של נאשם 1 ביקשה למקם את עונשו ברף הבינוני העליון, ובעניינו של נאשם 2 ביקשה למקם את עונשו ברף הבינוני תחתון. עוד ביקשה להטיל על הנאשמים עונשי מאסר על תנאי לתקופה ארוכה ומשמעותית וקנס כספי.

עיקר טיעוני הנאשם 1 לעונש

6. ב"כ הנאשם, הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, בין היתר לגילו הצעיר, לעובדה כי גדל בתנאים משפחתיים וסביבתיים קשים, בדגש על מצב אביו אשר משתמש בסמים ואלכוהול. עוד ציין, כי מדובר בנאשם שלמד בבית ספר לחינוך מיוחד. בכל הקשור לנסיבות ביצוע העבירה, ציין כי העבירה בוצעה על רקע תסמונת פוסט טראומטית ממנה הנאשם סובל והוא מצוי בחרדה מתמדת. הדגיש, כי העבירה בוצעה ללא שום כוונת תקיפה או פגיעה /ירי בחפים מפשע. בהתאם, טען כי מדובר ברף החומרה הנמוך ביחס לעבירה בה הנאשם הורשע. בכל הקשור לעברו הפלילי, ציין כי זה נבע מהמורכבות המשפחתית ונסיבותיו האישיות הקשות. עוד הפנה לתסקיר שירות המבחן, וציין כי חרף העדר המלצה טיפולית, קיימת נזקקות טיפולית ועל הנאשם לעבור הליך טיפולי שיהיה בו כדי לסייע בשיקומו. עוד ביקש להתחשב בעובדה שהנאשם עצור מחודש דצמבר 2021 ועד היום. בכל הקשור למדיניות הענישה, הפנה לפסיקה רלוונטית וביקש למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם שייקבע. בהתאם, ביקש להסתפק בעונש המאסר שהנאשם ריצה עד היום.

הנאשם עצמו הודה בביצוע העבירה, טען כי הפנים את טעותו, והצטער על מעשיו.

עיקר טיעוני הנאשם 2 לעונש

7. ב"כ הנאשם הפנתה להודאתו המידית של הנאשם, ללקיחת האחריות, להבעת החרטה ולחיסכון בזמן שיפוטי יקר. עוד הפנה לעובדה שמדובר בנאשם צעיר בן 18 וחצי הנעדר כל עבר פלילי. הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם כעולה מתסקיר שירות המבחן ובפרט לעובדה כי מדובר בנאשם צעיר שאישיותו טרם גובשה, בן למשפחה תומכת שמלווה אותו. בכל הקשור לנסיבות ביצוע העבירה, טען כי חלקו של הנאשם 2 קטן ביותר ומזערי, כאשר כל חלקו היה שהתקשר לנאשם מס' 1 וביקש ממנו להגיע למחסן עם הנשק. הדגיש את העובדה שהנאשם 2 לא החזיק או נגע בנשק והעבירה יוחסה לו מכוח ביצוע בצוואת. עוד הדגיש את התקופה קצרה, כחצי שעה, בה הנאשם היה ליד הנשק עד להגעת המשטרה. בכל הקשור למדיניות הענישה, ביקש לאבחן את פסיקת המאשימה, והפנה לפסיקה רלוונטית. עוד ציין כי עונש המינימום הקבוע בגין העבירה בה הורשע הנאשם, אינו מתייחס רק למאסר ממש ויכול לכלול גם רכיב של מאסר מותנה. לאור כל האמור לעיל, ביקש להסתפק בתקופת המעצר למשך 12 חודשים בה הנאשם נתון, תוך הטלת תקופת מאסר נוספת על תנאי.

הנאשם עצמו הודה בביצוע העבירה, הפנים את טעותו, והצטער על מעשיו.

תסקירי שירות מבחן:

נאשם 1

8. בתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם 1 פורטו בהרחבה נסיבותיו האישיות. מהתסקיר עולה כי הנאשם נוטל אחריות ראשונית פורמלית וחלקית על מעשיו. הנאשם מסר כי קנה את הנשק על מנת להשיג סטטוס גברי בין קבוצת השווים שלו, ועל מנת לפתח את תחושת המוגנות שלו, והשליך את האחריות על חבריו שלדבריו השפיעו עליו לרעה. עם זאת, הנאשם ביטא הבנה לפוטנציאל הפגיעה בחברה כתוצאה ממעשיו. שירות המבחן, העריך כי הנאשם פועל מתוך דפוסים עבריינים. כגורמי סיכון, שירות המבחן הביא בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם, והאחריות הראשונית שנטל. כגורמי סיכון, הובאו בחשבון הקושי של הנאשם להתבונן על מעשיו באופן ביקורתי, מעורבותו החוזרת בפלילים ומגמת ההסלמה ביחס לחומרת העבירות. בנוסף צוין, כי סנקציות עונשיות קודמות לא מנעו מהנאשם את המשך מעורבותו בפלילים, וזאת בצד מאפייניו האישיותיים, והעדר גורמי תמיכה משמעותיים. לאור כל האמור לעיל, שירות המבחן התרשם כי גורמי הסיכון גוברים על סיכוי השיקום. בהתאם, לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

נאשם 2:

9. בתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם 2 פורטו בהרחבה נסיבותיו האישיות. מהתסקיר עולה כי הנאשם מתקשה לקבל אחריות מלאה על מעשיו, והתקשה לתת ביטוי רגשי להתנהגותו הבעייתית, תוך שהוא משתמש במנגנוני הגנה של ניתוק ומינימליזציה ביחס לחומרת מעשיו וסבור שהתנהגותו במקרה זה אינה משקפת את התנהלותו בחיים עד כה. שירות המבחן העריך, כי מדובר בנאשם חסר בשלות, שזהותו טרם גובשה, מגלה קושי בהפעלת שיקול דעת מותאם במצבים חברתיים מורכבים, וזאת מתוך רצון להשתייך, ותחושת לויאליות לחברים. שירות המבחן סבר, כי הנאשם מונע מתוך תפיסה קורבנית המקשה עליו לערוך תהליך של התבוננות פנימית ולבחון את הבעייתיות במעשיו. עוד התרשם כי התנהגותו של הנאשם מבטאת קשיים בעריכת שיקול דעת אחראי ודפוסים של חוסר שליטה בדחפים, לצד עמדות ותפיסות

ערכיות לא בשלות המתירות החזקת נשק, כחלק מתפיסת עולם גברית. לאור כל האמור לעיל, שירות המבחן, העריך כי הפרוגנוזה לשינוי דפוסי התנהלותו הינה נמוכה וקיים סיכון לא מבוטל להישנות התנהגות מפרת חוק מצדו בעתיד. בהתאם, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם 2.

דין

קביעת מתחם העונש ההולם

10. פרק ו' סימן א' 1 לחוק העונשין דן בהבניית שיפוט הדעת השיפוטי בענישה (סעיפים 40א-טו) וקובע בין היתר, כי העיקרון המנחה בגזירת הדין הינו עקרון ההלימה, קרי קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת האשמה של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטלים עליו (ס' 40 א). ראשון השיקולים הוא הלימה ואחריו שיקום, הגנה על שלום הציבור, הרתעה אישית והרתעת הרבים. בשלב ראשון יש לקבוע את מתחם העונש ההולם, אשר נגזר מחומרת העבירה ונסיבות ביצועה, הערך החברתי עליו יש להגן, מידת הפגיעה בערך זה, ומדיניות הענישה הנהוגה ביחס לאותה עבירה.

הערכים החברתיים עליהם יש להגן

11. הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות נשוא כתב האישום המתוקן הינם: הצורך בשמירה על חיי אדם ושלמות הגוף, שלום הציבור ותחושת בטחונו מפני פגיעות בגוף ובנפש והסדר הציבורי. על ערכים אלה ניתן להגן בעיקר באמצעות פיקוח הדוק של הרשות להנפקת רישיונות להחזקת נשק. נשיאת נשק שלא כדין מחבלת ביכולתה של הרשות לבצע פיקוח ואכיפה כנדרש. בנוסף מי שמחזיק נשק ללא רישיון מסכן את הציבור, מאחר שלא עבר הכשרה מתאימה, ויש להניח כי אינו יודע להשתמש בו בדרך נכונה ובטוחה. למותר לציין, כי לא כל אדם רשאי לשאת נשק, ושיקולי הרשות במתן היתר לנשיאת נשק נועדו להבטיח את שלום הציבור וניתנים במשורה ביחס לאזרחים מן השורה. החוק והפסיקה ייחסו לעבירות בנשק חומרה מיוחדת, נוכח ההשלכות הרת האסון, ופוטנציאל הסיכון הרב הגלום בהן. נפסק, כי זמינותו של נשק חם בעל פוטנציאל להסלמה בעבירות אלימות מסוגים שונים, מחייבת ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה.

בית המשפט העליון התייחס רבות לחומרתן של עבירות נשק, לכך שהפכו ל"מכת מדינה" ולצורך להחמיר עד מאוד בענישה בעניין. גם המחוקק התייחס לחומרת עבירות הנשק כשקבע לאחרונה בהוראת שעה עונשי מינימום לעבירות נשק, חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, אשר נכנס לתוקף בדצמבר 2021. ר' ע"פ 5813/21 ג'בארין נ' מדינת ישראל שם נאמר בין היתר: "רבות נכתב על עבירות נשק והתערבות ערכאת הערעור בקביעת העונש ההולם בכלל ובעבירות נשק בפרט. אם קיימת התערבות, היא בדרך כלל נעשית על מנת להחמיר בעונשם של עברייני נשק ולא להקל עמם. לאחרונה, נאמרו על ידי הדברים הבאים במסגרת ע"פ 8320/21 מדינת ישראל נ' בסילה: 'אין צורך להכביר במילים על אודות החומרה הנלווית לעבירות נשק. אין היום חולקין כי עבירות מסוג זה הפכו ל'מכת מדינה' של ממש (ראו לאחרונה: ע"פ 7473/20 מדינת ישראל נ' מחאמיד, פסקה 24 [פורסם

בנבו] (29.6.2021); ע"פ 5993/21 סאלח נ' מדינת ישראל, פסקה 8 [פורסם בנבו] (29.11.2021); ע"פ 8416/20 עייאט נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.9.2021)). מכה זו מצריכה מענה הולם בדמות ענישה מחמירה של הטלת עונשי מאסר משמעותיים. מצויים אנו לעת הזאת במצב חירום של ממש בעניין עבירות נשק, ולא בכדי נתקבל עתה תיקון לחוק העונשין (חוק העונשין) (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021) - שלא חל בענייננו - הקובע עונשי מינימום לעבירות נשק' (שם, פסקה 25). בע"פ 7502/12 כוויס נ' מדינת ישראל (בימ"ש העליון) נקבע בין היתר כי: "עבירות בנשק לסוגיהן מגלמות בתוכן סיכון ממשי לשלום הציבור ולביטחונן, שכן לא ניתן לדעת להיכן יתגלגלו כלי הנשק המוחזקים שלא דין, ואיזה שימוש יעשה בהם בעתיד". בע"פ 5833/07 ח'ורי נ' מדינת ישראל (בימ"ש העליון) נקבע כי: "הניסיון מלמד שנשק אשר מקורו מפוקפק, לאחר שהוא יוצא מידי המחזיק בו, מוצא את דרכו לידיים עברייניות או למפגעים למיניהם, והרי אלה גם אלה כבר הוכיחו כי אין הם מהססים להשתמש בו גם במקומות סואנים, וגם כאשר ברור להם כי עלולים להיפגע מהירי אנשים תמימים שנקלעו לזירה בדרך מקרה...". עבירות הנשק, הפכו למרבה הצער, ל"מכת מדינה" של ממש: ראו לעניין זה דבריו של כב' הש' אלרון ברע"פ 5613/20 אלהווייל כדלהלן: "לגופם של דברים, עבירות בנשק הפכו בשנים האחרונות, לתופעה נפוצה בקרב אוכלוסיות שונות בחברה הישראלית, המביאה לעתים מזומנות לפגיעה בחפים מפשע ולאובדן חיי אדם. כתוצאה מכך, בית משפט זה שב וקבע כי מתחייבת החמרה ממשית בענישה על עבירות אלו, על מנת לשדר מסר מרתיע מפני ביצוען (ראו למשל בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח, פסקאות 16-17 לחוות דעתי (5.11.2019); רע"פ 7344/18 מג'יד נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (21.10.2018))."

נסיבות ביצוע העבירות

12. נסיבות ביצוע העבירות פורטו בהרחבה במסגרת תיאור עובדות כתב האישום המתוקן. בקביעת חומרת עבירת הנשק יש להביא בחשבון מספר מרכיבים, ובכללם: סוג הנשק המוחזק שלא כדין, מספר הנשקים, כמות התחמושת ומטרת החזקתו (ראה ע"פ 1530/04 + 1332/04 יצחק רפאל פס ואח' נגד מדינת ישראל (בימ"ש העליון)).

13. הנאשם 2 היה זה שהתקשר לנאשם 1 וביקש ממנו להביא את הנשק למחסן והנאשם 1 עשה כן. אמנם, היה זה הנאשם 1 שהחזיק בידיו בנשק והובילו, אך הוא פעל בהקשר זה על פי בקשתו של הנאשם 2, שאף ביקש ממנו לחבוש כובע ולהגיע דרך הוואדי. בנסיבות בהן הנאשם 2 מבקש מהנאשם 1 להביא את הנשק ואף נותן לו המלצות, והנאשם 2 עושה כן, אין מקום לאבחן בין הנאשמים בכל הנוגע למעורבותם בביצוע העבירה.

העובדה שמדובר ברובה (תת מקלע קרלו), עם מחסנית ותחמושת מהווה נסיבה מחמירה ולו מהטעם שהמכלול כולו (נשק, מחסנית ותחמושת) מאפשר ביצוע ירי תוך זמן קצר ביותר. גם העובדה שהנשק הובל ממרכז הכפר בסמוך לבתי מגורים מהווה נסיבה מחמירה, נוכח פוטנציאל הפגיעה בבני אדם.

לציון שבמחסן הנאשם 2 קיבל לידיו מ-א' רובה קרלו נוסף וזאת בנוכחות הנאשם 1. לשני הנאשמים לא יוחסה עבירה בהקשר זה, אך מדובר בנסיבה מחמירה, שיש בה כדי להצביע על האווירה הכללית בה בוצעה העבירה, בעיקר ביחס לנאשם 2.

בכל הנוגע לאקדח הגלוק, שגם ביחס אליו לא יוחסה לנאשמים כל עבירה, אינני סבור שמדובר בנסיבה מחמירה, נוכח העובדה שאין כל אינדיקציה לכך שהנאשמים ידעו על קיומו.

הנאשמים אינם מורשים לנשיאת נשק, לא עברו כל הכשרה מותרת ויש בעצם נשיאתו של הנשק כדי להוות סכנה לציבור ללא קשר למטרות נשיאתו.

חלקם של הנאשמים בתכנון וביצוע העבירה הינו מרכזי. בנוסף הנאשמים יכלו בנקל להימנע מביצוע העבירה, אך לא עשו כן.

לטענת הנאשמים העבירה לא בוצעה ממניעים פסולים כגון רצון לפגוע באדם אחר, או למטרות פליליות אחרות, אלא מסיבות הקשורות בחוסר בשלות, סקרנות, פיתוי, התלהבות, רצון לחקות אחרים שהשפיעו לרעה, לויאליות, השאיפה להשתייכות, הצורך בהעצמה, תחושת מוגנות וכד'. בהקשר זה יצוין, כי גם אם אקבל את טענת ההגנה בהקשר זה, ואניח לטובת הנאשמים שלא מדובר בנסיבות מחמירות, הרי שגם לא מדובר בנסיבות מקלות דווקא מאחר והסיכון הרב הנובע מנשיאת נשק לא חוקי, יכול בנקל להתממש גם אם מטרת הנשיאה המקורית אינה פגיעה באחר.

במכלול הנסיבות, אני סבור כי במקרה זה הפגיעה בערכים המוגנים ביחס לשני הנאשמים מצויה ברף החומרה הבינוני.

מדיניות הענישה והפסיקה הנהוגה

14. בית המשפט העליון עמד לא אחת על חומרתן של עבירות הנשק, המקימות סיכון ממשי וחמור לציבור ויצורות פוטנציאל להסלמה עבריינית, תוך שהוא חוזר ומבהיר, כי חומרה זו מחייבת ליתן ביטוי עונשי הולם באמצעות הרחקת מבצעי העבירות לתקופת מאסר ממשי לריצוי בפועל. **בע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל** (בימ"ש העליון) נקבע בין היתר, כי **"הסכנה הנשקפת לציבור כתוצאה מעבירות נשק, לצד הממדים שאליהם הגיעו, מחייבים לתת ביטוי הולם וכבד משקל להגנה על הערך החברתי שנפגע כתוצאה מפעילות עבריינית זאת, ולהחמיר את עונשי המאסר המוטלים בגין פעילות עבריינית זאת, בהדרגה"**. **בע"פ 2918/13 דבס נ' מדינת ישראל** (בימ"ש העליון) נקבע כי **"המציאות בארץ המתבטאת בזמינותו של נשק חם ורב עוצמה שיש עימו פוטנציאל להסלמת האלימות העבריינית, מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם שירתיע באופן ממשי מהחזקת נשק בכלל ומשימוש בו בפרט"** **בע"פ 3156/11 זראיעה נ' מדינת ישראל** - הנאשם בעל עבר פלילי שאינו מכביד הורשע על פי הודאתו בעבירות של נשיאת והובלת נשק והסתייעות ברכב לביצוע פשע, בכך שנשא אקדח, מחסנית טעונה וקופסאות עם כדורי אקדח. הוטלו 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל. ערעורו לבית המשפט העליון נדחה. **בע"פ 5807/20 פלוני נגד מדינת ישראל** הנאשם הורשע בעבירות של נשיאת נשק והובלתו, בית המשפט קבע מתחם עונש הולם אשר נע בין 20 ועד 40 חודשי מאסר בפועל, והוטלו 12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון הקל בעונשו והטיל עליו 9 חודשי מאסר בעבודות שירות, בין היתר נוכח תסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו אשר המליץ על ענישה טיפולית בצד מאסר בעבודות שירות. בנוסף בית המשפט הביא בחשבון את הנסיבות המיוחדות של ביצוע העבירה עת הנאשם מצא את הנשק ביער והחליט

לקחת את כלי הנשק לאביו ולא דיווח על מציאתו למשטרה באופן מיידי. בע"פ **5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני** (14.09.22), נאשם שוהה בלתי חוקי נשא אקדח בשטחי ישראל ונמלט משוטרי. הנאשם צעיר ללא עבר פלילי, הורשע בעבירות נשיאת נשק, בעבירת הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, ובעבירת כניסה ושהייה בישראל. עונשו של הנאשם הוחמר מ-18 ל-28 חודשי מאסר בפועל, תוך שנקבע כי "מתחם הענישה הרגיל שראוי לקבוע לנאשם בגין נשיאת בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בין סורג ובריח". בע"פ **2482/22 מדינת ישראל נ' קדורה** (14.04.22) המשיב הורשע בעבירה של החזקת נשק - אקדח גלוק, מחסנית, כדורים לאקדח ורימון הלם - בצוותא עם אחר. המשיב, בן 19 בעת ביצוע העבירות, ללא עבר פלילי. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והחמיר את עונשו מ-10 ל-18 חודשי מאסר בפועל. בע"פ **309/22 מדינת ישראל נ' בידאסה** (10.05.22) הנאשם הורשע בעבירות של החזקת, נשיאת והובלת נשק ביחד עם אחר, כאשר הנאשם והאחר החזיקו, נשאו והובילו את הנשקים ברכב. הנאשם נעדר עבר פלילי. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והחמיר את עונשו של הנאשם מ-19 ל-30 חודשים מאסר בפועל. בע"פ **6021/21 עלי עבוד נ' מדינת ישראל** (19.12.2021) נדחה ערעורו של נאשם, ללא עבר, שהורשע בנשיאת נשק מסוג M-16 והפרעה לשוטרי ונדון למאסר בן 30 חודשים. בע"פ **2033/21 זועבי נ' מדינת ישראל** (30.8.2021) נאשם בן 51, ללא עבר, חולה טרשת נפוצה נדון בגין נשיאת שני אקדחים על רקע סכסוך פעיל, למאסר בן 24 חודשים. ערעורו של הנאשם נדחה חרף מצבו הרפואי וסולחה שנערכה בין המשפחות. בע"פ **1658/22 איהאב נח'אש נ' מדינת ישראל** (19.6.2022) נאשם ללא עבר פלילי שהורשע בעבירת נשיאת והובלה של תת מקלע "עוזי" ומחסנית, לטענתו לשם הגנה עצמית ועבר הליך טיפולי, נדון למאסר בן 26 חודשים. ערעור על חומרת העונש נדחה. בע"פ **4303/22 אמיר אבו גאנם נ' מ.** ישראל עלך הנאשם בעל עבר פלילי בעבירות נשק שהורשע בעבירה של נשיאת והובלת אקדח ומחסנית ריקה ברכבו נגזרו 31 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה. ערעור נדחה.

15. המאשימה הפנתה למספר פסקי דין ביניהם **ת"פ 15423-12-19 (מחוזי באר-שבע) מדינת ישראל נ' רוש**, הנאשם הורשע בעבירה של נשיאת והובלה של נשק ללא רשות בכך שהוא נשא אקדח חצי אוטומטי ובתוכו מחסנית, עם כדור אחד ומשתיק קול. הנאשם ניסה לברוח מהשוטרים, אשר הורו לו לעצור. בית המשפט קבע מתחם ענישה, אשר נע בין 2-4.5 שנות מאסר בפועל. על הנאשם הוטלו 30 חודשי מאסר בפועל, בנוסף הופעל מאסר על תנאי בר הפעלה למשך 12 חודשים באופן מצטבר. ע"פ **3877/16 פאדי ג'באלי נ' מדינת ישראל**, הנאשם הורשע בעבירה של נשיאת נשק בכך שנשא אקדח טעון במחסנית וכדורים. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם בין 24 ועד 48 חודשי מאסר בפועל. הנאשם בעל עבר פלילי מכביד ביותר, ונגזרו עליו 34 חודשי מאסר בפועל. ערעור לבית המשפט העליון על חומרת העונש נדחה. ע"פ **9702/16 סאמי אבו אלוליאיה נ' מדינת ישראל**, הנאשם הורשע בעבירות של נשיאת והובלת נשק ותחמושת שלא כדין, בכך שהוא לקח תיק שהושלך מרכב אחר, וגילה בתוכו נשק, הנאשם נשא עמו את הנשק במשך כחצי שנה, בית המשפט קבע מתחם עונש הולם בין 14 ועד 36 חודשי מאסר, ועל הנאשם הוטלו 18 חודשי מאסר בפועל. ערעור על חומרת העונש נדחה. ע"פ **333/18 מדינת ישראל נ' השאם סמארה**, הנאשם הורשע בעבירות של נשיאת והובלת נשק ותחמושת והחזקת תחמושת. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם אשר נע בין 16 ועד 40 חודשי מאסר. על הנאשם נגזרו 18 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש, והעמיד את עונשו של הנאשם ל-24 חודשי מאסר בפועל.

16. מטעם הנאשמים הוגשו מספר פסקי דין ביניהם: ת"פ 44453-10-21 מדינת ישראל נ' גבארין ואח', שם דובר בשני נאשמים, כאשר הראשון הורשע בעבירות של נשק (נשיאה והובלה) והנאשם השני הורשע בעבירת סיוע לעבירות נשק (נשיאה והובלה). נקבע מתחם עונש הולם ביחס לעבירה המושלמת של נשיאה והובלת נשק שבין 15 ועד 36 חודשים. על הנאשם מס' 1 הוטלו 15 חודשי מאסר בפועל. ע"פ 4978/19 אבו מנסור נ' מדינת ישראל, הנאשם 1 הורשע בעבירות דומות ונידון ל- 12 חודשים ונאשם 2 הורשע בעבירה של החזקת נשק נידון ל- 6 חודשי מאסר שרוצו בעבודות שרות. ע"פ 545/20 פלוגי נ' מדינת ישראל, בית המשפט המחוזי קבע מתחם שבין 10 ל- 24 חודשי מאסר בפועל ונגזרו 12 חודשי מאסר בפועל. ערעור לבית המשפט העליון נדחה. ע"פ 2564/19 אזברגה נ' מדינת ישראל, הנאשם הורשע בעבירת נשיאת נשק, נקבע מתחם הנע בין 12 ל- 40 חודשי מאסר בפועל ביחס לעבירה של נשיאת נשק, ועל הנאשם הוטלו 16 חודשי מאסר בפועל. ע"פ 5765/20 ואסים אבו בכר נ' מדינת ישראל, שם דובר בשני נאשמים אשר הורשעו בעבירות של הובלה ונשיאת נשק ושיבוש מהלכי משפט בכך שנשאו והובילו שני אקדחים. על הנאשמים הוטלו 18 חודשי מאסר בפועל. ערעור לבית המשפט העליון על חומרת העונש נדחה. ת"פ 30327-02-21 מדינת ישראל נ' סוהיל מחאג'נה, נאשם הורשע בהחזקה נשיאה והובלה של נשק מסוג אמ-16, ועבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והחזקת סכין וכדורים ומחסניות. על הנאשם הוטלו 18 חודשי מאסר בפועל.

ת"פ 54171-12-21 מדינת ישראל נ' מוחמד שיהאב, מדובר בשני נאשמים אשר הורשעו בעבירות של החזקה, נשיאה, והובלת נשק, איומים, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. על הנאשם 1 (בגיר) הוטלו 20 חודשי מאסר ועל הנאשם 2 (קטין במועד ביצוע העבירה) הוטלו 12 חודשי מאסר בפועל.

לסיכום מתחם העונש ההולם

17. הנאשמים הורשעו בעבירה של נשיאת נשק שהעונש הקבוע בצידה הינו 10 שנות מאסר ולא פחות מ- 30 חודשי מאסר (עונש המינימום הקבוע בחוק שאינו יכול להיות כולו על תנאי). בית המשפט העליון קבע באופן ברור כי ככלל בעבירת נשיאת והובלת נשק מתחם העונש ההולם נע בין 30 ל- 42 חודשי מאסר בפועל. ר' ע"פ 5602/22 מ. ישראל פלוגי: "כעולה מפסיקתו של בית משפט זה, מתחם הענישה הרגיל שראוי לקבוע לנאשם בגין נשיאה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי נע בין 30 ל- 42 חודשי מאסר בין סורג ובריה (לצד עונשים נלווים בדמותם של מאסר-על-תנאי וקנס)".

לא מצאתי כי נסיבות ביצוע העבירה במקרה הנדון מצדיקות קביעת מתחם עונש הולם שונה.

18. לאחר ששקלתי את חומרת העבירה, נסיבות ביצועה כמפורט לעיל, הערך החברתי עליו יש להגן, מידת הפגיעה בו והפסיקה הנהוגה, אני סבור כי מתחם העונש ההולם ביחס לעבירה אותה ביצעו הנאשמים צריך לכלול רכיב של מאסר בפועל שלא יפחת מ- 30 חודשים ולא יעלה על 42 חודשים בצד עונשים נלווים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

נאשם 1

19. לקולה אני מביא בחשבון את קבלת האחריות, הבעת החרטה, ההודאה בכתב האישום המתוקן והחיסכון בזמן שיפוטי, גילו הצעיר של הנאשם, נסיבותיו האישיות (כעולה מטיעוני ההגנה, תסקיר שירות המבחן, ומכתבה של המחנכת נ/1). תקופת המעצר המשמעותית בה הוא היה נתון עד היום (כידוע תנאי המעצר קשים מתנאי מאסר) והשלכות המאסר על הנאשם ומשפחתו. כך גם יש להביא בחשבון את העובדה שמדובר במאסרו הראשון של הנאשם.

לחומרה יש להביא בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם 1 הכולל עבירות של חבלה במזיד לרכב, תקיפה סתם, עבירות איומים, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, היזק לרכוש במזיד, פריצה לבניין, גניבה ועבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית. כך גם אין להתעלם מהעובדה שהנאשם ביצע את העבירה ימים ספורים לפני שניתן כנגדו גזר דין בתיק אחר (ר' רישום פלילי ת/1 הרשעה מס' 1, גזר דין מיום 20.12.21). כך גם יש להביא בחשבון את הסיכון הנשקף מהנאשם להישנות עבירות כמפורט בתסקיר שירות המבחן.

במכלול הנסיבות כמפורט לעיל, אני סבור שנכון לגזור על הנאשם 1 עונש מאסר בפועל לתקופה הקרובה למרכז המתחם.

נאשם 2

20. לקולה אני מביא בחשבון את הודאתו המידית של הנאשם 2, הזמן השיפוטי שנחסך, קבלת האחריות, הבעת החרטה, נסיבותיו המשפחתיות כמפורט בטיעוני ההגנה ובתסקיר שירות המבחן, גילו הצעיר, העובדה שהוא נעדר כל עבר פלילי, תקופת המעצר בה הוא נתון (כידוע תנאי המעצר קשים מתנאי מאסר), והשלכות המאסר על הנאשם ומשפחתו. כך גם יש להביא בחשבון את העובדה שמדובר במאסרו הראשון.

לחומרה, אני מביא בחשבון את הסיכון הנשקף מהנאשם להישנות עבירות כמפורט בתסקיר שירות המבחן.

במכלול הנסיבות ובשים לב להעדר עבר פלילי, אני סבור שנכון לגזור על הנאשם 2 עונש מאסר בפועל לתקופה המצויה ברף התחתון של מתחם העונש ההולם.

21. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:**

גזר דין נאשם 1

אני גוזר על הנאשם 1 מאסר בפועל לתקופה של 34 חודשים בניכוי ימי מעצרו מתאריך 15/12/21 ועד היום.

אני גוזר על הנאשם 1 עונש מאסר על תנאי לתקופה של 14 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור

בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו, עבירת נשק מסוג פשע ויורשע בגינה.

אני גוזר על הנאשם 1 קנס כספי בסך 10,000 ₪ או 50 ימי מאסר.

גזר דין נאשם 2

אני גוזר על הנאשם 2 מאסר בפועל לתקופה של 30 חודשים בניכוי ימי מעצרו מיום 15/12/21 ועד היום.

אני גוזר על הנאשם 2 עונש מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו, עבירת נשק מסוג פשע ויורשע בגינה.

אני גוזר על הנאשם 2 קנס כספי בסך 8,000 ₪ או 40 ימי מאסר.

הקנסות שהוטלו על הנאשמים ישולמו עד ליום 02.04.2023.

תשומת לב הנאשמים שיש לשלם את הקנס לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, החל מחלוף 3 ימים מיום מתן גזר הדין וזאת באחת מהדרכים הבאות:

בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il או חפש בגוגל "תשלום גביית קנסות".

מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000 (ניתן לפנות לנציגים לקבלת מידע במספרים הללו).

במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ד כסלו תשפ"ג, 18/12/2022 במעמד הנוכחים.

גיל קרזבום, שופט